

Re-aprendre

Fa dies que hi dono voltes. No sé si és perquè treballar en un ambient universitari em dispara les ganes de descobrir aquest garbuix de coses, conceptes i experiències que esdevenen "in" o estan de moda avui en dia o perquè la perspectiva dels anys viscuts em dóna una certa visió global (que encara he d'evolucionar), però el cert és que cada dia valoro més les oportunitats que se'm desperten d'aprendre quelcom nou. De meravellar-me per alguna cosa desconeguda. De tornar a ser nena i treure la llengua mentre m'esforço a fer la lletra lligada. I observar com me'n surto o com embruto el paper en l'intent d'esborrar una a mal feta.

Seria interessant re-aprendre, oi? Però no només entenent-ho com la possibilitat de tornar a aprendre o millorar l'aprenentatge en alguna cosa que ja coneixem. Em refereixo a la possibilitat de recuperar l'essència, el moment, l'instint i la curiositat d'aquell aprenentatge primer. D'aconseguir fer una cosa per primera vegada. I acabar fent-ho fàcil a base de pràctica.

Recordeu, per exemple, la primera vegada que vau aconseguir cordar-vos les sabates? I, és clar, l'esforç d'hores i hores intentant entortolligar els cordills al voltant de la bamba mentre els dits es feien maldestres? I, l'experiència de la primera vegada que vau pujar damunt aquell "aparell infernal" anomenat bicicleta? O aquell primer contacte amb l'aigua freda de la piscina i l'intent de supervivència innat per agafar la "bombolleta" rosa i no enfonsar-se sota el clor de la piscina. A mi, per exemple, m'encantaria tornar a tastar per primera vegada la xocolata. No en recordo el moment. Tot i que diria, vagament, que no va ser un aprenentatge que em costés massa interioritzar.

M'agradaria, també, tornar a experimentar la sensació d'aquella primera suma resolta amb èxit o l'adrenalina (exagerada) d'aquell primer examen suspès. L'aprenentatge del fracàs que tants i tants suspenen i/o suspenem dia a dia.

No puc re-aprendre allò que, un dia, vam decidir ensenyar-nos uns als altres, a l'escola, a casa.... Allò que, en principi, és bo i allò que no ho és tant. El que cal o no cal fer. Cordar-me les sabates, aprendre a nadar, fer la meva primera truita... No podem tornar a aprendre a aprendre. Però podem re-aprendre i fer-ho tot d'una manera diferent, buscant noves òptiques, nous al·licients i, sobretot, aprendre a viure cada dia amb els ulls oberts i la set de coneixement necessària per absorbir allò que ens cal aprendre de nou, que és molt. De fet, molt més del que portem après.

Foto: Isabel Pala